

Svarene ikke fremskaffet. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem Hr. Ulrich, hvis Interesse for dette Spørgsmaal og andre Spørgsmaal vedrørende Oprettelse af Husmandsbrug jeg fuldt ud anerkender, her er kommet ind i en Blindgade, og den Stilling, han her staar i overfor Udvalgets andre Medlemmer, viser jo ogsaa, at han ikke har kunnet vinde Tilslutning indenfor Udvalget. Jeg takker ham for den Stilling, han endelig har taget derved, at han er Medforslagsstiller til Ændringsforslaget og den endelige Redaktion, der nu foreligger. Jeg kan altsaa rette min Tak til hele Udvalget, ogsaa til det ærede Medlem.

Ordføreren (Thorhauge): Efter at den højtærede Landbrugsminister nu har svaret det ærede Medlem Hr. Ulrich, er der egentlig ingen Grund for Udvalget til at udtale sig. Jeg kan dog ikke lade være med, uden dog at komme ind paa det ærede Medlems Kritik, paa Udvalgets Vegne at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det ærede Medlems Kritik er jo ikke rettet mod Lovforslaget, idet han har været enig med hele Udvalget derom, men mod Administrationens Fortolkning af Loven. Men naar man nu vedtager Lovforslaget, som det foreligger, vil der ikke tiere være Grund for det ærede Medlem til at fremføre Kritik, idet Ministeren faar den Rettighed, som gives ham i Lovforslaget.

Naar man ikke i Udvalget har ønsket at rette Spørgsmaal paa ny, selv efter det ærede Medlems Opfordring, er Grunden den, at det er et Lovforslag, som man ønskede fremmet hurtigst muligt, idet flere ude i Befolkningen, som har søgt, staar og venter paa, at Loven skal blive vedtaget. Af Samraadet med den højtærede Minister i Udvalget fremgik det, at hvis der skulde fremskaffes et Svar, vilde der gaa lang Tid. Det ser jo lidt ejendommeligt ud, at det ærede Medlem, som dog er med til at fremsætte Ændringsforslaget, nu fører en Kritik, som er ham egen. Man faar, naar man hører det ærede Medlem, den Fornemmelse, at det er, som man siger: der rejses en Storm i et Glas Vand. Hvad er nemlig det hele, naar man ser, at vi alle er enige om Lovforslaget?

Ulrich: Jeg vil gerne sige til den højtærede Landbrugsminister, at der er ikke Tale om en enkelt Retsskriver, der var Tale om flere, der modsatte sig at notere disse Obligationer. Hvor mange det var, faar man ikke at vide; de paagældende lod sig besnakke af Ministeriet. Der har kun været

en enkelt, der har været standhaftig og har holdt fast. Jeg kan aldeles ikke godkende Ministerens Udtalelse om, at der i § 10 skulde staa noget som helst om, at Ministeriet er bemyndiget til at dispensere fra denne Bestemmelse om at give Pant i Ejendomme. Det staar der ikke det allerfjerneste om. Der staar udtrykkeligt med rene Ord: „Disse Ejendomme kan ikke pantsættes ud over det Beløb, der svarer til det Byggelaan, disse Ejendomme har modtaget“. Det vil altsaa sige, at har man afbetalt 1 000 Kr. paa sit Byggelaan, kan man optage et Laan paa 1 000 Kr. og pantsætte Ejendommen derfor, hverken for mere eller mindre. Den højtærede Minister udledte deraf, at det er Staten, som er Laangiveren i disse Ejendomme, og hvis man mener, man ved en eller anden Foranstaltning kan forbedre dem ved at give Laan til Grundforbedring eller andet, er det en rimelig Foranstaltning at foretage. Fuldstændig rigtigt; det kan være meget rimeligt, og derfor giver vi nu denne Lov. Men der staar ikke noget i den gældende Lov om, at det kan gøres, og naar Administrationen fortolker Lovens Ord paa en saadan Maade, saa overtræder den Lovens Ord; det kommer man ikke udenom. Den højtærede Minister mener, at man skulde gaa til Rigsretten o. s. v. Det var vel lovlig megen Blæst at gøre af denne Sag. Jeg hører mig ikke et Øjeblik i Tvivl om, at de Herrer vilde blive dømt for deres Overtrædelse af Loven, men det var dog et for stort Maskineri at sætte i Gang i den Anledning.

Saa mente den højtærede Minister, at naar Udvalget ikke spurgte igen, var det, fordi det ansaa det Svar, det havde faaet, for fyldestgørende. Ingenlunde, det fremgik ogsaa ganske tydeligt af Ordførerens Udtalelser, at naar Udvalget ikke spurgte igen, var det, fordi man ønskede Loven gennemført med det samme, fordi den kunde hjælpe nogle Mennesker, der stod og ventede paa at kunne faa disse Grundforbedringslaan. Havde dette ikke været Forholdet, gaar jeg ud fra, at Udvalget havde ønsket at faa klart Svar paa sit Spørgsmaal. I saa Fald antager jeg ikke, det vilde have fundet sig i at faa et Svar, som var saa ganske intetsigende som det, man fik.

Til den ærede Ordfører, som mente, at det at fremdrage denne Sag her var at rejse en Storm i et Glas Vand, vil jeg gerne sige, at det ærede Medlem maa for mig kalde det, hvad han vil. Jeg tillader mig at hævde min Ret til, naar jeg staar overfor et Forhold, som jeg mener er et Lovbrud, en Overtrædelse af Administrationens Myndighed, da at paatale det her i dette høje Ting. Saa